

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 687/2014
21.08.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Зорана Таталовић, Веска Крстајића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката Б.С. из Ш., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 1К.1624/12 од 13.02.2014. године и Вишег суда у Шапцу 3Кж 152/14 од 25.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.08.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката Б.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 1К.1624/12 од 13.02.2014. године и Вишег суда у Шапцу 3Кж 152/14 од 25.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу 1К. 1624/12 од 13.02.2014. године, окривљени Д.С. оглашен је кривим за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4-четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од годину дана по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 5.000,00 динара и трошкова кривичног поступка у износу од 28.560,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је оштећени М.С. за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Виши суд у Шапцу, пресудом 3Кж 152/14 од 25.04.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Д.С., адвоката Б.С. и пресуду Основног суда у Шапцу К.бр. 1624/12 од 13.02.2014. године, потврдио.

Бранилац окр. Д.С., адвокат Б.С., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), и то одредбе члана 19. став 1. и 2., евентуално став 3. КЗ у смислу члана 439. ЗКП, а на штету окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд закаже и одржи седницу већа на коју да се позове и бранилац окривљеног, да након тога усвоји захтев за заштиту законитости и укине у целости првостепену или само другостепену одлуку и предмет врати на поновно одлучивање оном суду чију одлуку укине, основном или Вишем суду у Шапцу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Д.С. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.С., адвоката Б.С., је неоснован.

Бранилац окр. Д.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да су првостепени и другостепени суд учинили повреду кривичног закона на штету окривљеног из члана 439. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 19. КЗ, заузимајући погрешно становиште да је окривљени, тиме што је прихватио позив оштећеног да се издвоје на страну, свестан да оштећени има намеру да се са њим физички обрачуна, пристао на могућност избијања физичког сукоба, па да се не може позивати ни на који вид нужне одбране. Насупрот томе, бранилац окривљеног сматра да из околности целог догађаја, имајући у виду да је оштећени са друговима и братом дошао до места где се налази окривљени, који није имао другог избора већ да се одвоји и упусти у разговор са оштећеним и покуша да смири ствар и избегне сукоб и да је оштећени одмах потом напао окривљеног и наставио да га удара песницом у предео главе и лица, оборио на земљу и сео на њега, произилази да је окривљени нанео повреде оштећеном у покушају одбијања истовременог нескривљеног напада од себе и одбране свог тела, па је на тај начин поступао у нужној одбрани, евентуално у прекорачењу граница нужне одбране услед стања јаке раздражености или препасти изазване нападом.

Међутим, изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Оцењујући, истоветно предњем, становиште изнето у жалби браниоца окривљеног против првостепене пресуде, о поступању окривљеног у нужној одбрани, евентуално у прекорачењу граница исте и с тим у вези о повреди кривичног закона,

као неосновано, другостепени суд је у својој пресуди (страна 2. став последњи и страна 3. став први и други) изнео детаљне разлоге за ту оцену и за прихватање као правилне правне оцене првостепеног суда да се, имајући у виду чињенице и околности претходног односа окривљеног и оштећеног, свесног прихватања од стране окривљеног критичном приликом позива оштећеног на расправу и физички обрачун и самог тока њиховог међусобног физичког сукоба (утврђене на страни 4. став други и страни 5. став пети и последњи првостепене пресуде), каснија делатност окривљеног током физичког сукоба не може правдати нужношћу одбране и да због непостојања института нужне одбране нема ни прекорачења граница исте, а те разлоге другостепеног суда у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд и сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП упућује на исте, без њиховог детаљног понављања.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона на коју се, неосновано, указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Д.С., Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

+